

RUSS MEYER: L'INVENTOR DE LES NOIES «VIXENS»

L'obra definitiva

Extraordinàriament provocatiu per a sectors molt concrets, Russ Meyer, però, inventor de les noies «Vixens», ompli cines de gom a gom als Estats Units i a Europa. I ací no es cap excepció. Una llarga pel·lícula i un llibre a punt de publicar són les seues últimes obres.

Sergi Pàmies i Xavier Montanyà

Russ Meyer és un director de cine americà que ha fet la tira de pel·lícules. És l'inventor de les noies «Vixens» (guarres), unes nimfòmanes insaciables amb pits extraordinàriament descomunals. Ha estat convidat a la Setmana de Cine de Barcelona, per presentar tres de les seves pel·lícules. Després de l'èxit obtingut aquest any per *Supervixens*, s'esperava amb gran interès la següent pel·lícula de la sèrie: *Ultravixens*. No ha decebut. Ara, està acabant la seva obra definitiva: *The breast of Russ Meyer*, dotze hores de pel·lícula on fa un repàs a tota la vida i parla sincerament de les dones que ha conegut. Estarà destinada a recórrer festivals, ja que tan llarga durada no li permet entrar en els cercles comercials. A més a més, ha escrit un llibre que, segons diu ell, promet ser un gran *best-seller*, a l'estil de les novel·les de Harold Robins, però amb més sexe. A veure qui s'anima a traduir-lo.

—La seva pel·lícula *Supervixens* està tenint molt èxit al nostre país. Ara, a la Setmana de Cine de Barcelona, ha presentat, entre d'altres, *Beneath the valley of the ultravixens* (Sota la vall de les «superguarres»). ¿De què va «Ultravixens»?

—Ultra és més gran que Super. Els pits de la protagonista són encara més grossos que a *Supervixens*. Als Estats Units, hi ha un moviment religiós anomenat «fonamentalisme», creat com a oposició al cristianisme, que fa molts anys que funciona. Amb la televisió i la ràdio poden emetre la seva propaganda i treuen calés a la gent que se'ls creu. El personatge de la «Big Blonde» és la caricatura d'un profeta d'aquesta secta. En realitat, a les retransmissions radiofòniques, aquests elements diuen que curen la gent posant la part del cos malalta sobre l'aparell de ràdio i resant amb ells. A la pel·lícula, Miss Natividad posa el cul sobre la ràdio per curar-se. Diguem que el seu marit s'equivoca de forat. Li agrada el sexe anal. I gràcies

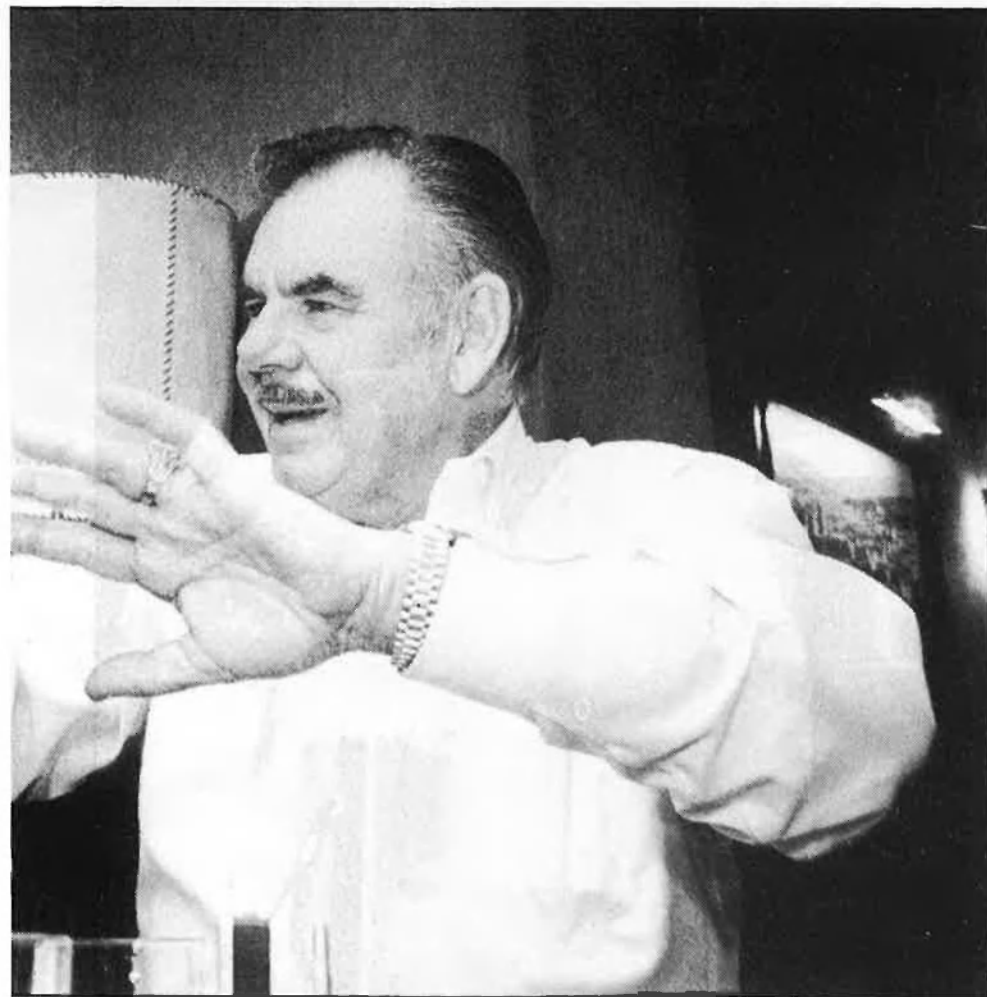

DOMENEC UMBERT

a això, eventualment, aconsegueix deslliurar-se d'aquesta forma poc agradable de fer l'amor. És la meua manera de fotre'm d'aquesta secta. Particularment, no els admiro, perquè roben diners a gent que no sempre s'ho pot permetre, prometent tota mena de mentides. Als Estats Units són una minoria, però es fan sentir molt i ara estan fent bastant merder contra revistes com *Playboy*, que és tota una institució...

—¿Tenen el suport de Reagan?

—Estan a favor de Reagan i Reagan està a favor d'ells. Són d'extrema dreta, com els franquistes. La política per a ells és una cortina de fum per imposar la seva ideologia. En el fons, no carregaria tota la culpa a Reagan,

A l'esquerra, Miss Natividad, una de les «Vixens» de Russ Meyer. A la dreta, el discutit director.

perquè es dona la curiosa paradoxa que el seu fill treballa per a *Playboy*.

—¿Ha tingut problemes amb aquesta gent?

—Ara no. Fa uns anys en vaig tenir algun. A Filadèlfia, amb la meua pel·lícula *The immoral Mister Teas*, va haver-hi complicacions que, curiosament, no van ser causades per la Majoria Moral, sinó pel propietari del cine. La pel·lícula va ser segrestada pel fiscal del districte a causa d'un enfrontament amb el propietari, que es negava a retirar-la. Més endavant, va haver-hi un procés que vam guanyar i vam poder recuperar-la. Aquí es va acabar el problema.

Al 1968, la mateixa gent que avui ataca el *Playboy* atacava la meua pel·lícula *Vixen (Guarra)*. A Cincinnati (Ohio), hi havia molts catòlics alemanys. Generalment, els protestants són més curts, però els catòlics alemanys són únics. Volien empresonar-me. Afortunadament, en aquella època tenia molt d'èxit i calés suficients per pagar-me uns bons advocats. Era una ciutat on no hi havia *hardcore*, ni cap mena de material relacionat amb el sexe. Fins i tot, van aconseguir carregar-se el canal privat de televisió

de *Playboy*. El procés va durar un any i em va costar 250.000 dòlars. Vam arribar a una solució mexicana: «Si no entres a Ohio, no et molestarem».

—¿I el públic no reacciona contra aquestes actituds ultraconservadores?

—Abans ningú no deia res. Llegien les revistes, veien les pel·lícules, i punt. Com que aquest fenomen s'ha estès perillosament, els addictes al gènere comencen a reaccionar en contra. Fins i tot importants escriptors com Kurt Vonnegut i John Irving estan en aquesta lluita. Irving va escriure un article collonut on deia: «no vull que cap americà m'expliqui què és la pornografia, vull decidir-ho jo».

—¿Com va néixer la idea de les «Vixens»?

—El 1968. La primera va estar un any a Chicago i cinquanta-set setmanes en un autocine d'una petita ciutat. Això demostra el seu èxit. Era una pel·lícula molt forta, sexualment parlant. Curiosament tenia molt èxit entre les dones, sobretot la protagonista, Erica Gavin. No perquè fossin lesbianes sinó en un sentit positiu, pràctic, perquè era ella que decidia amb qui se'n volia anar al llit, no els ho-

mes. Ella era la que manipulava els homes.

—¿D'una forma violenta?

—Sí, físicament. La tenien com un idol. Era molt forta sexualment.

—¿Té bones relacions amb les feministes?

—No em molesten. Mai no m'han atacat. Alguna vegada les he intentat provocar, però no ha resultat. No crec que els interessi perquè a les meves pel·lícules la dona sempre té un caràcter fort, dominant. I aquest realment és el meu gust. M'agraden les dones agressives.

—¿Per què?

—M'agraden així. Tot el que veieu a les meves pel·lícules són les meves fantasies. Les dones que hi surten són les que m'agraden, tant per esposes com per amants. No en gasto de les altres. Són millors que jugar a cartes amb els amics o prendre copes. Són el que m'excita.

—¿Té relacions amb les actrius de les seves pel·lícules?

—Per exemple, Miss Natividad, d'*Ultravixens*, i jo, vam estar junts durant quatre anys. A l'hora de dinar, en comptes de menjar, follàvem. Ens agradava més. És fantàstic, ¿no? Fas diners i al mateix temps t'ho passes bé amb una dona tan estupenda com ella. Això no passa sempre. Ara només som amics, perquè s'ha casat. Tot el que surt a la pantalla és pur Russ Meyer. És el que m'agrada. I també agrada a molta gent.

—¿És fàcil trobar actrius d'aquestes característiques pectorals?

—És terrible. És la pitjor part de les pel·lícules. Ara me'n vaig a Viena a fotografiar una noia, té dinou anys i és brutal, increïble, guapíssima.

—¿Els pits de les seves actrius són reals, no passen abans per la silicona?

—Són sempre reals. En el cas de la Big Blonde, d'*Ultravixens*, se li va fer una petita intervenció perquè havia tingut un fill i, desgraciadament, els pits li començaven a caure. Així és com era quan tenia setze anys. Increïble, la caricatura d'una dona. La majoria d'elles vénen de l'*strepapease*, algunes guanyen de 5 a 6.000 dòlars a la setmana. Les meves pel·lícules les ajuden molt a promoure's.

—Vostè, a la pel·lícula *Seven Minutes*, va treballar amb Yvonne de Carlo. ¿És gaire diferent treballar amb una actriu consagrada que amb les streapers?

—No. Yvonne de Carlo és una senyora molt *sexy*. Tenia un problema molt greu amb el seu marit, i solia venir a casa meua. Era molt agradable treballar amb ella perquè sempre estava pensant en el sexe. Sempre.

—¿I vostè també es passa el dia pensant en el sexe?

—Hi dedico un temps considerable. Ara mateix, estic pensant en la noia de Viena vestida d'hongaresa. Serà la primera vegada que treballaré amb una noia i no podrem parlar a causa de l'idioma. Potser serà el millor, sempre he pensat que pot ser ideal follar amb una dona i no haver-hi de parlar.

—¿Quina és la diferència entre les seves pel·lícules i les pel·lícules pornogràfiques?

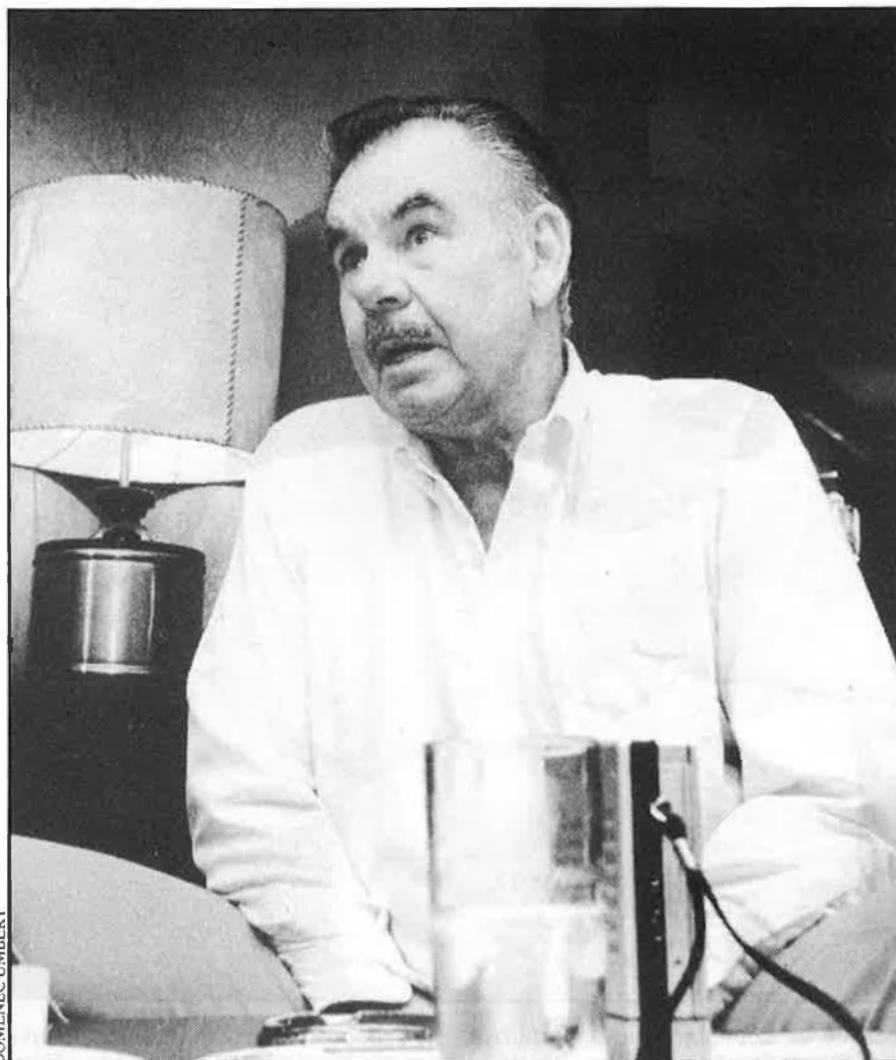
—De vegades dic que les meves pel·lícules són pornografia d'alta qualitat. Pornografia crec que és una paraula cruel, segons com es pronuncii pot semblar una cosa terrible. Les meves pel·lícules estan més ben fetes que les *hardcore*, són humorístiques, satíriques, i més professionals. S'exhibeixen a sales comercials, mentre que les altres només es poden veure a les sales «X». Però que consti que no me les carrego. Em sembla molt important que es facin. Algunes, poques, estan molt bé, però no són del meu gust. Prefereixo parlar de sexe d'una forma humorística, com de còmic, on el sexe no hagi de ser necessàriament real. Jo ho projecto tot com en el còmic: més exagerat que a la vida real. Així és més agradable per al públic femení. A les dones, no els agrada el *hardcore*. Als Estats Units, no van a les sales de *hardcore*, però, en canvi, demanen al marit que porti vídeos a casa per regenerar la seua vida sexual.

—¿A Europa, les reaccions a les seves pel·lícules, són sempre favorables?

—Només he tingut problemes de censura a Anglaterra, on tenen un codi molt estricte. A Alemanya, i a França, les meves pel·lícules tenen molt èxit. A París, en una setmana, 440.663 persones ja han vist *Ultravixens*. És com un exèrcit, com si omplissis els Champs Elysées d'una punta a l'altra.

—Hem llegit que la primera vegada que va estar amb una dona, va ser durant la guerra mundial, a França, gràcies a la recomanació de Hemingway, per anar a una casa de putes...

—És veritat. Tenia vint anys. És un dels capítols més interessants de la meua vida. Quan anava a l'escola, m'agradaven molt les dones, però mai

«Gràcies a Hemingway em vaig gitar, per primera vegada, amb una dona».

no vaig tenir el valor d'anar-me'n al llit amb cap. Les dibuixava, les veia a les pel·lícules i tenia moltes fantasies. De vegades anava al cine amb alguna noia, però mo m'atrevia a anar més enllà.

Era durant la guerra. Travessàvem França, i els alemanys s'estaven retirant de París. Jo estava de corresponçal a la Primera Divisió. Era el moment en què es lluitava per alliberar París dels alemanys. Vam anar a parlar a un poble, prop de París, que es deia Rambouillet. Vam anar a l'hotel, però estava ple i vam saber que Hemingway s'hi allotjava. Escrivia articles i a les nits anava al bordell. Era un gran bevedor. Es va fer molt amic del nostre tinent. Com que en aquells dies el bordell era tancat, va aconseguir, gràcies a la seva amistat amb la *madame*, que l'obriessin especialment per nosaltres. Jo estava molt excitat amb la idea. Hi vam anar. La *madame* ens va obrir la porta. Semblava un personatge d'una novel·la de Maupassant. Vam entrar al jardí, on hi

havia quinze noies amb els seus fills. Totes eren molt atractives, anaven vestides d'una manera molt escandalosa. Aquella nit treballaven *gratis*: cortesia de Mister Hemingway. Cadascú de nosaltres va triar una dona. Ho recordo perfectament, vaig escollir la que tenia els pits més grossos.

—¿Era la seva primera «Vixen»?

—Sí. Vam pujar. Com que no es podia encendre el llum, l'única il·luminació que tenien era un encenedor Zippo. La noia va encendre una espelma, em va despullar. Va ser deliciós. Era un món nou, «La càrrega de la Brigada lleugera». Millor que cap de les coses que havia llegit. Vaig tenir un orgasme rapidíssim, però després vam continuar. El tinent, que tenia por que ens enganxés la policia militar, va tenir molta feina per treure'ns d'allà. És veritat. És un dels gran records de la meua vida.

—¿Quines pel·lícules li agrada veure?

—M'agraden molt Clint Eastwood i Don Siegel. Però la que més

m'agrada és *Casablanca*. L'he vista mil vegades, i sempre m'emociono. M'agraden les pel·lícules de guerra. *Casablanca* és probablement la més interessant, la més honesta i la més romàntica. També pot ser que el romàntic sigui jo, però m'encanta. M'agraden les pel·lícules que m'entretenen i em diverteixen.

—¿I *Sam Peckinpah*?

—Era fantàstic. Li agradaven molt totes les noies que van sortir a *Beyond the valley of dolls*.

—¿*Treballar amb dones tan exuberants, no provoca problemes durant els rodatges*?

—Cada dia és un problema. Penso que acabar una pel·lícula independent és un miracle. Has de fer tota mena de concessions, procurar que la gent estigui separada perquè no s'enfadin, aquestes dones es cansen perquè no són gaire professionals, no suporten la disciplina del rodatge i treuen la mala llet. Tot el dia he de fer de mestre d'escola.

—Així, ¿no li agraden els rodatges?

—Sí, sí, són sensacionals. És la millor part. Arran de la pel·lícula *Vixens*, van fer una entrevista a l'Erica Gavin i l'última pregunta era: «¿No està sent molt negativa amb Russ Meyer?», i ella va contestar: «Puc dir una cosa a favor seu: mai no va intentar follar amb mi. Només pensava en la pel·lícula».

—¿*Quina és l'escena més difícil que ha filmat*?

—La més difícil va ser una escena entre lesbianes. Vaig tenir problemes. Una de les noies no volia fer-ho i em va semblar, pels ulls que feia, que s'havia pres alguna cosa. Em va fer enfadar molt. Finalment, un amic seu la va convèncer. La idea era que s'ho havia de plantejar com si s'ho fes amb un noi. La diferència era que eren dues noies amb uns pits enormes. Generalment, les dones causen més problemes que els homes. En una pel·lícula independent tu estàs al mig de tot això, i és una mica empenyador.

També vaig tenir problemes una vegada que havia de filmar una pel·lícula amb els Sex Pistols.

—¿*De què anava*?

—No era un musical. Era una increïble visió de la seva vida. La història parlava de la baixada de Mick Jagger i l'ascensió dels Sex Pistols. Vaig tenir problemes amb Rotten i Sid Vicious. Hi havia una escena en què Sid Vicious anava al llit amb la seva mare. Per fer-li de mare vaig triar Marianne Faithfull, però Sid Vicious s'hi va negar. La pel·lícula, finalment, no es va arribar a fer. □

NOVETATS EN LLIBRES

RONDALLES VALENCIANES

Enric Valor

Col·lecció Enric Valor, número 6.

FEDERACIÓ D'ENTITATS CULTURALS DEL PAÍS VALENCIÀ

CARTA A UN CAPELLÀ MORT A NICARAGUA

Leonardo Urrutia
Col·lecció l'Aplec.

Distribuïdor exclusiu a Catalunya del Sud, Sendra.

EL LLAMP

L'ASSALT AL JARDI

Miquel de Renzi
Col·lecció Gregal Poesia

GREGAL LLIBRES

BON PROFIT!

Miquel Martí i Pol
Il·lustrat per Carme Solé Vendrell
MARINA

Olga Xirinacs
Il·lustrat per Asun Balzola

Dos llibres deliciosos, esplèndidament il·lustrats, d'una nova col·lecció —«La poma verda»— de literatura infantil.

EDITORIAL EMPÚRIES

L'ENEMIC INSTANTANI

Agustí Bartra
Clàssics Catalans del segle XX,
44, 332 pgs.

«Un món prodigiós on bateguen plegats l'antiguitat clàssica, la fabulosa herència mexicana i la sang més encesa de les essències catalanes». (Miquel Dolç).

EDICIONS 62

CATALUNYA LIGHT ...? ELS ESPANYOLS NO SÓN CATALANS

Francesc Ferrer i Gironés.
Col·lecció La Rella.

Distribuïdor exclusiu a Catalunya del Sud, Sendra.

EL LLAMP

ELS MARGES, 34

Revista de llengua i literatura dirigida per Joaquim Molas.

CURIAL EDICIONS CATALANES, S. A.

COL·LECCIÓ ROBERT

Philippe Dupasquier

Un text senzill, unes històries divertides i uns dibuixos plens de detalls converteixen aquests llibres en unes bones eines per a consolidar l'aprenentatge de la lectura.
Títols: Robert el gran, Robert el pilot, Robert i el globus vermell.

BARCANOVA

DICCIONARI JURIDIC CATALÀ

Un volum de 14 x 21, 480 pàgines.

De venda a llibreries.
«Els diccionaris de l'Enciclopèdia».

ENCICLOPÈDIA CATALANA

MATERIALS PER A UN TEMPS DE CRISI

Quaderns d'Alliberament, 11

Articles sobre economia, política, cultura, anàlisi d'experiències, crítica de llibres: una reflexió múltiple i diversa.

EDICIONS DE LA MAGRANA

LLIBRERIA TRES I QUATRE

Pérez Bayer, 11. Tel. 352 91 10. 46002-València